

Muzeu virtual la Roșiori de Vede

pag. 4

Crainici sportivi

pag. 5

Mituri în istorie

pag. 7

Fondat 1935. Seria nouă ISSN 1454 - 198X

DRUM

PUBLICAȚIE EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

ANUL 23, NR. 633, MARTIE 2020

Editorial Puterea Cuvântului

Din ce în ce mai des, vedem oameni singuri, înstrăinați, fiecare cu lumea lui, gaia să te bănuiească de cine știe ce gânduri ascunse, dacă încerci să intri cu ei în vorbă, să încropești un dialog referitor la un aspect de viață, întâlnit pe stradă, într-un magazin, la piață...

Preferăm să ne închidem în noi, construind în jurul nostru un zid al ferihonului, un zid al resentimentelor și al grijilor de tot felul, continuând, cu fiecare zi, să-l înălțăm, izolându-ne progresiv. Rămânem puștii și puștii, astfel, și pe ceilalți.

Puțini oameni știu că atât cuvintele cât și gândurile umane sunt forme de radioactivitate. Ceea ce dăruiești, aceea primești. Oferind tu primul încredere, dragoste, compasiune, înțelegere, iertare... primești și tu acestea în schimb.

Comunicarea prin cuvânt este un proces natural. Așa cum avem nevoie de hrană, tot așa avem nevoie să comunicăm cu ceilalți oameni, că numai omului i s-a lăsat darul de a vorbi. Prin cuvinte, ne exprimăm sinele mai bogat sau mai sărac, mai bun ori mai rău. Ludwig Wittgenstein spunea: „Frazele noastre sunt produsul lumii noastre interioare”. Acolo unde nu există comunicare, nu există nimic.

Noi oamenii, ne temem să ne spunem gândurile și simțirile. Trăim o teamă inoculată din copilărie, sau din școală, când numai dascălul avea dreptate, ori din vremurile unui regim totalitar (pentru cei care l-am trăit), sau din cine știe ce traume suferite cândva.

Găsim în basmele noastre populare, care coboară din legende bazate pe adevăr, o serie de cuvinte așa-zise magice, care odată rostite au puterea să deschidă porți, să dărâme cetăți ale răului, să întindă poduri peste ape, sau să facă o stâncă să se despică.

Cuvintele... și puterea lor nemărginită!

De câte ori, într-un moment de supărare, nu ne-am înveselit ca prin minune, când cineva ne-a adresat un cuvânt de mângâiere, pornit din suflet? De câte ori, schimbând câteva cuvinte cu o persoană pe care nici măcar nu o cunoașteam, nu ne-am simțit parcă despovărați de greutățile care ne stăteau până atunci pe umeri? De câte ori, ajutând un om care ne-a întins mâna, nu am avut o stare de bine, mai ales când gestul nostru a fost răsplătit cu un „mulțumesc!” Un singur cuvânt a fost suficient!

Cred în puterea cuvintelor înțelepte, cu efectul unui joc de artificii, care pot schimba lumea, dar și în puterea cuvintelor nechibzuite, cu consecințele unor lovituri de sabie, care pot răni sau distruge definitiv. Un vechi dicton spune că „omul spiritual nu folosește cuvântul decât pentru a vindeca, pentru a binecuvânta sau pentru a prospera”.

Și mai cred în puterea cuvintelor de a ne face auziți de Divinitate!

Domnița Neaga

ANUNȚ DE INTERES PUBLIC

Coronavirus

Măsurile de autoprotecție

- Spălați-vă des pe mâini!**
- Nu luați medicamente antivirale sau antibiotice fără prescripția medicului!**
- Evitați contactul cu oamenii care suferă de infecții respiratorii acute!**
- Curățați suprafețele cu dezinfectanți pe bază de clor sau alcool!**
- Nu vă atingeți ochii, nasul, gura, dacă nu aveți mâinile igienizate!**
- Folosiți masca de protecție numai dacă suspectați că sunteți răcit sau sunteți în apropierea oamenilor bolnavi!**
- Acoperiți-vă nasul și gura când strănutăți sau tușiți!**

„Te iubesc, femeie!”, recital dedicat doamnelor, de ziua lor

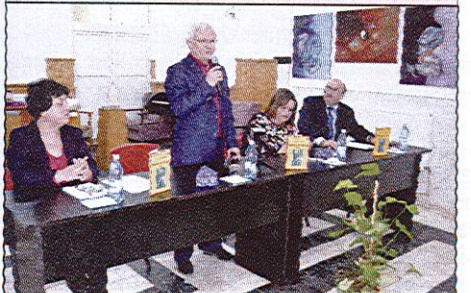
Continuare în pagina 8

Monica Tuinete
Foto: Monica Tuinete

„Franjuri de mătase” de Eugenia Dumitriu

O carte, o viață,
o poveste de viață”

Scriitoarea Eugenia Dumitriu, reprezentantă de seamă a literaturii și artei contemporane roșiorene și-a lansat la început de primăvară, la Casa de Cultură din Roșiori de Vede, cartea „Franjuri de mătase”, volum ce face parte din prestigioasa Colecție DRUM, cu numărul 30, o carte singulară în literatura contemporană,

prin profunzimea poveștilor de viață ale oamenilor care își duceau viața în dulcele târg al Rușilor de Vede.

Volumul a văzut lumina tiparului cu sprijinul Consiliului Local al Municipiului Roșiori de Vede și al Direcției pentru Cultură, Educație, Creație și Sport, la Editura Aius din Craiova, în anul 2019.

Evenimentul lansării s-a bucurat de prezența unui public numeros, primarul roșiorean Valerică-Gheorghe Cîrciumaru fiind printre primii care a felicitat-o și i-a dăruit scriitoarei un buchet de flori, aceasta oferindu-i, la rândul său, cartea cu autograf.

Eugenia Dumitriu a debutat cu poezie și articole în ziarul „Teleormanul”, a colaborat la revistele de cultură „Lyceum”, „Ramuri” și „Tomis”, a obținut premiul II pentru poezie la festivalul „Cîntecele lanului”, Cîmpeni, Alba și la revista Tomis.

Continuare în pagina 8

Monica Tuinete
Foto: Monica Tuinete

Scriitorii timpului meu

Poemele dragostei

Scriitorul teleormănean Mihail Tănase (n. 19 ianuarie 1971, com. Plopii Slăvitești, jud. Teleorman) are o carieră literară impresionantă. Începând din 1997 și până în prezent, a publicat nici mai mult, nici mai puțin decât 34 de cărți de poezii, articole, recenzii, eseuri, proză scurtă sau romane, însumând aproape 3500 de pagini de literatură originală.

Deși este ținut din fragedă adolescență într-un scaun cu rotile, a demonstrat că spiritul și voința omului ies întotdeauna biruitoare în lupta cu timpul, cu neputințele trupului, cu prejudecățile oamenilor, devenind scriitor profesionist, și anume, membru al Ligii Scriitorilor din România, filiala București (din 14 noiembrie 2008).

De asemenea, este membru al grupărilor literar-culturale „Amurg Sentimental” din București (din 2003) și „Observator” din Germania, precum și redactor al cotidianului alexandrian „Mara” (din martie 2010).

Recunosc că nu este prima dată când citesc o carte semnată de Mihail

Tănase. În ultimii zece ani am avut prilejul să citesc câteva volume de versuri ale acestuia (*Frunze de toamnă*, 2000; *Chemări târzii*, 2002; *Dintr-o lacrimă de înger*, 2002; *Prizonier timpului*, 2005; *Surâs într-o lacrimă*, 2006), suficiente cât să mă conving că este un poet foarte bun și, mai ales, un excelent autor de poeme într-un vers.

Dragostea este sentimentul care îl ajută pe om să creeze și, deopotrivă, să se lase creat, transfigurat. Și în volumul de poezii *Îngerii soarelui* (Editura A.T.U., Sibiu, 2019), Mihail Tănase este un mărturisitor al crezului poetic de-o viață, și anume că, vorba poetului latin Vergilius, „Omnia vincit amor et nos cedamus amori.” (Dragostea învinge totul și noi trebuie să ne lăsăm învinși de ea).

Lansată vineri, 7 februarie 2020, ora 11, la Biblioteca Județeană „Marin Preda” din Alexandria, în prezența unui public select, alcătuit din numeroși oameni de cultură

teleormăneni, cartea de poeme *Îngerii soarelui* este, după cum opina jurnalista Cornelia Rădulescu în prefață, „o carte sensibilă care trebuie citită, căci după lectura ei, sufletul se purifică și se elimină orice urmă de negativism sau de neîncredere.” (p. 8).

Având, așadar, rol de catharsis în viața poetului, iubirea este caligrafiată în toate ipostazele ei, cititorul ajungând să recepteze un volum relativ omogen, izvorât, după cum mărturisește însuși autorul, „chiar din ADN-ul ființei mele creat din harfa poeziei” (p. 9).

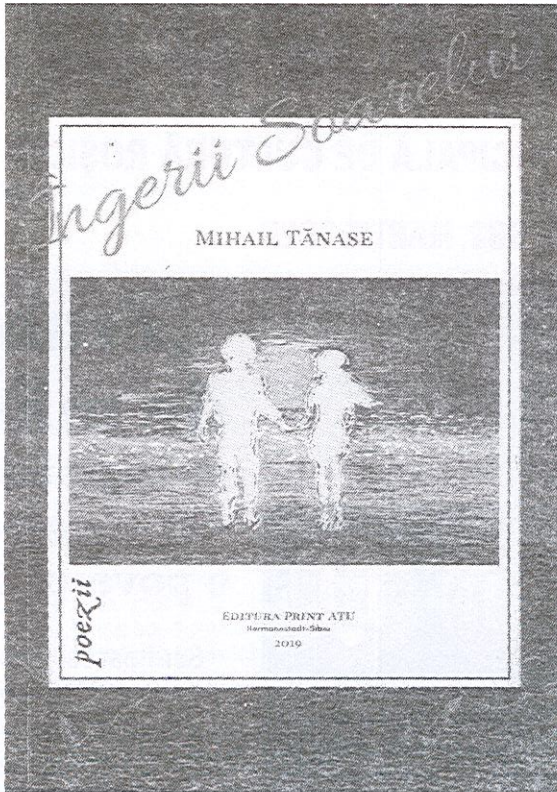
Aflat în ipostaza îndrăgostitului, eul liric compară cel mai adesea iubita cu un înger de lumină, cu un înger solar, cum descoperim și în motto-ul volumului („Am dorit să fii doar tu Îngerul meu de Lumină”). De aici rezultă, probabil, și titlul volumului, constituit din metaforă „Îngerii soarelui”, revelând cuplul de îndrăgostiți, pe care-l desenează magistral artista Adriana Luca (originară din Republica Moldova) pe

coperta principală a cărții.

Dar să-i lăsăm cuvântul chiar poetului, care aprinde în poemele sale de fiecare dată „un foc de veghe să/ lumineze iubirea” față de cea care nu-i împărtășește dragostea, după cum transpare din poemul *La indigou*: „Îngerii soarelui/ eram noi, iubito...// Fără să știm,/ trăiam clipa în/ îmbrățișarea născută/ din zori...// Eu te iubesc/ cu fericirea ascunsă/ în inimă...// Tu mă ignori cu farmecul/ unui zâmbet...” (p. 66).

Dragostea este tema cu variațiuni a volumului *Îngerii soarelui*, în care poetul reușește să impresioneze prin naturalitatea discursului liric, cum se întâmplă și-n poemul din final: „Aseară,/ am lăsat fereastra/ deschisă,/ să intre visele cu tine,/ care să-mi aprindă/ sufletul cu mirul/ iubirii...” (Invitație, p. 179).

Prof. Cristian Gabriel Moraru

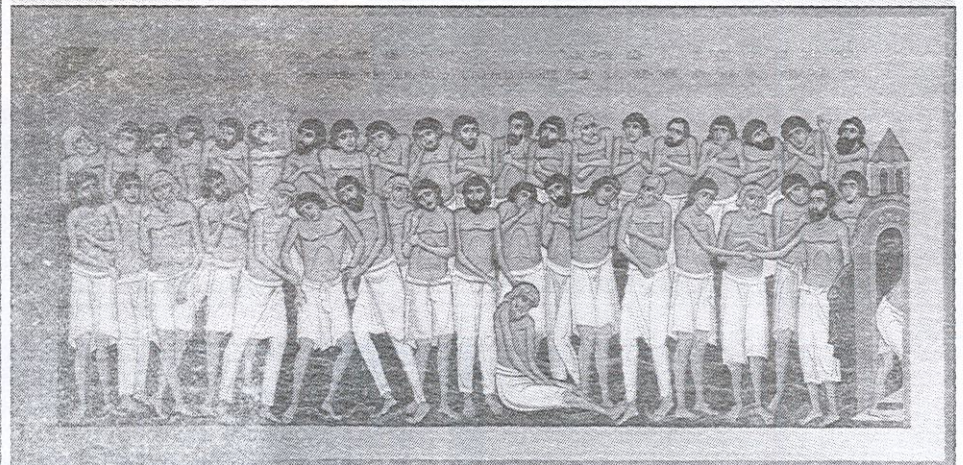
Trăire creștină Sfinții Mucenici din Sevastia

În fiecare an, ziua de 9 martie este prilej de prăznuire pentru cei 40 de Sfinți Mucenici din Sevastia. Martiriul lor este unul impresionant, mai ales că erau toți tineri, soldați în plină glorie, „cu viața în față” și cariere promițătoare în armata păgânului Liciniu. Luptători curajoși și buni prieteni între ei, ne-a rămas de la aceștia o scrisoare trimisă celorlalți creștini chiar în zilele premergătoare martiriului, scrisoare deosebit de prețioasă, care ne arată cum s-a apărut creștinismul în vremurile de la cumpăna secolelor III-IV.

Din păcate, spațiul nu ne permite să descriem martiriul în detaliu, ci doar vom aminti curajul și răbdarea acestor Sfinți, virtuți izvorâte din credința lor profundă! Nu i-a

Dumnezeu și de lucrarea Lui în sufletele noastre, așa încât acolo unde este lumină nu există teamă de creaturile întunericului.

Din păcate, însă, stăpânul întunericului a batjocorit multe suflete slabe, făcându-le să batjocorească la rândul lor lucrurile sfinte și sufletele celor credincioși, îndemnând la îndepărtarea față de slujbele și rânduielile sfinte, sub pretextul protejării de respectivul virus. Să nu uităm, însă, că sănătatea vine tot de la Dumnezeu, iar dacă El va vrea să ia pe cineva poate să o facă oricând și oricum. Mă întreb cum ar fi reacționat cei 40 de Sfinți Mucenici în contextul acestor întâmplări, ei pentru care moartea nu era doar o posibilitate îndepărtată, ci o certitudine imediată!

Cei 40 de Sfinți Mucenici din Sevastia

teniat „oferta” de glorie a guvernatorului Agricolae, reprezentantul lui Liciniu, nu i-a speriat nici suferința pentru Hristos, nici perspectiva morții, ci toate au fost pentru ei dovezi că adevărata glorie, cea Cerească, presupune sacrificiul din dragoste pentru Împăratul Cel Veșnic.

Cred că trebuie să privim cu atenție spre pilda lor cu atât mai mult cu cât trăim zilele acestea o mare ispită: teama provocată de apariția unui virus nou care, dincolo de boala pe care o provoacă — altfel nu dintre cele mai grave —, îngrijorează prin faptul că se transmite foarte ușor. Nu voi vorbi despre ce trebuie făcut pentru a ne feri cât ne este cu putință, deoarece este îndeobște știut, măsurile ținând mai ales de igienă.

Însă nu pot să nu observ că apariția acestei probleme în societatea românească a fost un nou prilej de a limpezi apele credinței și de arăta încă o dată sufletul și credința (sau necredința) semenilor noștri. Cel mai rău este însă că, fiind în Postul Paștelui, ar fi trebuit să fim mai buni, mai solidari, mai puternici sufletește. Însă toate aceste calități sunt strâns legate de

O dată în plus, în Postul Paștelui, trăim o nouă ispită pe care, sunt sigur, Dumnezeu a îngăduit-o tocmai pentru a ne aduce aminte de El. Din păcate, în loc să împlătească grija față de trup cu grija față de suflet, mulți oameni se îndepărtează de Spitalul duhovnicesc, Biserica. Această amenințare va trece, cu siguranță, făcând efectiv puține victime — la ora la care scriu nu s-a înregistrat încă nicio victimă, slavă Domnului! Dar nu știu dacă vor trece răutatea, egoismul, ipocrizia, minciuna, manipularea și altele asemenea care ne îndepărtează unii de alții și pe foarte mulți de Doctorul sufletelor și al trupurilor!

Să nu uităm să dăm „Cezarului cele ce sunt ale Cezarului și lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu” (Matei 22, 21). Sau, cum ne rugăm la fiecare slujbă, „Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră, lui Hristos Dumnezeu să o dăm!”. Știe El mai bine cum să aibă grijă ca să ne facă deopotrivă curați și strălucitori! Nu vă temeți!

Pr. Emilian Cîrnaru
Foto: sursa Internet

LA LUMINA ZILEI

Dimineața

Jandarmeria municipiului a fost mutată la mijlocul lui ianuarie 2020, în fostul local al Școlii nr. 5.

Vom cunoaște modificările structurale și organizatorice luate la nivelul M.A.I., poate până la sfârșitul anului.

La prânz

A fost terminată pavarea străzii Rahovei la sfârșitul lunii ianuarie, anul acesta. Rondurile pentru flori au fost înprospătate cu cantități de pământ negru, fertil, pe care s-au instalat conductele de irigații „picătura”.

La ora actuală, avem un centru frumos, modern. Felicitări, Primăria Roșiori de Vede!

În amurg

Cel mai lung semestru din învățământul preuniversitar, de 20 săptămâni, ce a început pe 13 ianuarie, a fost întrerupt între 11 și 22 martie 2020, din cauza coronavirusului, care bântuie la nivel mondial, în peste 120 de state, ivit prima dată în China, la Wuhan, la sfârșitul anului 2019.

Parcă am apucat să trăiesc într-un „război biologic”.

Gh. Tutcălu

PUBlicație EDITATĂ DE CASA MUNICIPALĂ DE CULTURĂ ROȘIORI DE VEDE

Responsabil de număr - Monica Tuinete
Tehnoredactare - Alexandru Rusu
Colectivul de redacție:

Domnița Neaga, Cristian Gabriel Moraru, Iulian Bitoleanu, Petre Bozdoc, Ion Scarlat, Eugenia Dumitriu, Gheorghe Tutcălu, Gheorghe Vlad, Emilian Cîrnaru, Victor Gabriel Osăceanu, Florin Iordăchiță, Daniela Argeșeanu, Veronica Cojocaru, Monica Tuinete

Culegere texte - Monica Tuinete
Distribuire presă: Elvira Stângă

REDAcȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: Casa de Cultură, str. Dunării nr. 54 - 56, Roșiori de Vede. Telefon: 0247 460619. E-mail: ziaruldrum_rosiori@yahoo.com

Răspunderea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

Tiparul executat la S.C. TIPOALEX S.A. Alexandria
str. Ion Creangă nr. 53, Tel./fax : 0247 / 31 18 84

Arta pentru pictorul Doru Roată: O formă de viață la nivel metaforic și transcendental

- Continuare din numărul anterior -

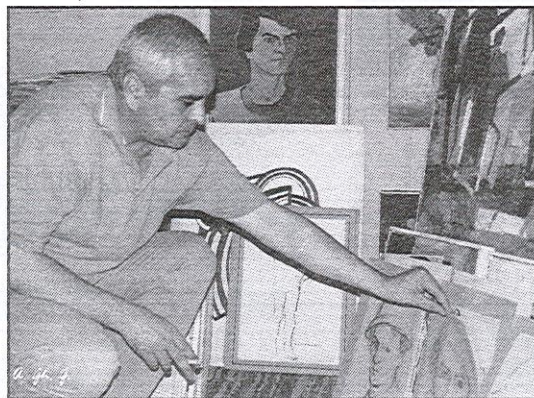
Lucrările artistului Doru Roată sunt de o acuratețe și sensibilitate aparte. Ca să poți descrie pe artistul Doru Roată și stilul său trebuie să faci apel în primul rând la citatul referitor la artă, semnat de Camil Petrescu:

„Arta presupune un suflet dezvoltat complet ca inteligență, voință și afectivitate. Presupune o luptă continuă între aceste însușiri și mediul înconjurător, pe altă parte, conflict, de pildă, între inteligență și afectivitate, între pasiune și voință; conflict între ceea ce făurește inteligența ca himeră și ceea ce oferă realitatea”.

Doru Roată a reușit să străbată de-a lungul carierei sale artistice drumul de la figurativul realist, trecând prin impresionism, până la cubism, dar, de-a lungul întregii sale cariere, a rămas totuși un expresionist care a folosit emoția pentru a impresiona pe cei care privesc realitatea.

Schițele portret ale lui Doru Roată au o excepțională capacitate de esențializare a autorului lor. Dintr-o simplă tușă în cărbune, peniță sau creion, Doru Roată surprinde, în funcție de substanța lor umană, date definitorii ale fiecărei individualități, creând adevărate portrete de caractere sau caractere, ele fiind în esență cele care rețin interesul admirativ și constant al publicului.

Portretele acestui artist plastic poartă o tușă clasică, săltând cu grație spre modernism, de aceea sunt atât de pregnante, pulsând între contururi difuze și clare. Fondurile pe care sunt așezate chipurile rezonază cu exteriorul, până la romantism și jocul de imagini este continuu. Sunt relevate trăsături de caracter pe care numai artistul le cunoaște și le înapoiază ochilor vizitatorilor cu grația unui magician de la începuturile lumii. Spațiile cromatice sunt mici în studiile grafice

realizate în cărbune sau creion, dar par la fel de expresive ca studiile grafice din marea artă plastică a lumii. Sunt lucrări cuceritoare.

Doru Roată manifestă interes și pasiune pentru estetica artei moderniste, pentru formele novatoare din dorința de a percepe și înțelege sensurile contemporane. Artistul ajunge la sentimentul de echilibru din dorința nemărturisită de acesta de a atinge planul superior al disponibilităților umane, care se poate realiza prin condiția voinței și lucidității.

În cazul acestui artist putem vorbi de o reformulare a concepției grafice, cu efecte picturale. Jocul umbrelor este atât de subtil încât pictorul își începe opera ca o reprezentare de transpuneri vizuale.

Informațiile receptate și transmise de acest artist plastic poartă în ele sonorități grave cu efecte seducătoare asupra privitorilor pentru că picturile sale emană o mare sensibilitate și generozitate intrând în posesia realului lumii noastre exterioare fără a-i știrbi valoarea metaforică.

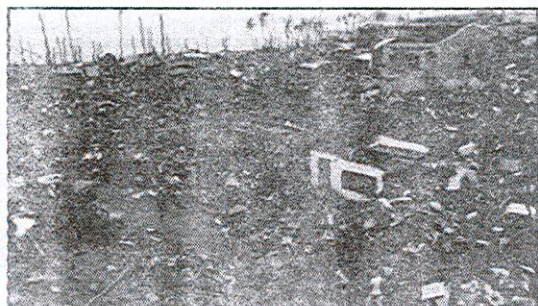
Eugenia Dumitriu
Foto: Gabriel Argeșeanu

LUMI PARALELE

Omul contra om!

De ani buni sunt un colaborator fidel al acestui ziar și în toată această perioadă, am încercat să ofer elevilor, mai ales când eram în activitate, câte ceva din tainele naturii, dar mai ales raportul om-natură.

În istoria existenței sale pe pământ, raportată imaginar la un an calendaristic de 12 luni, se constată că omul deocamdată este ultima ființă apărută pe planeta noastră mai precis în ultimele 5 minute ale acestui an. Înzestrat de natură, capabil și rațional să domine mai ales în zilele noastre, celelalte vietuitoare într-un raport echilibrat la începuturi, cu o viteză și o amploare fără precedent pe măsură ce trece timpul, se desprinde din natură punând în pericol însăși existența sa.

Nu doresc să joc rolul Casandrei, fiica regelui Priam și al Hecubei. Apollo o înzestrăse cu darul proorocirii și apoi o blestemase să nu fie crezută de nimeni. A prezis prăbușirea Troiei, dar nu a fost crezută.

Fiecare dintre noi a avut uneori impresia că s-a urcat într-un tren care merge cu viteză și din care nu mai poate coborî. Nu știm încotro ne duce. Poate către prosperitate, dar poate și spre un impas sau chiar o catastrofă. Omul s-a jucat în mod imprudent de-a ucenicul vrăjitor și a pus în mișcare procese pe care nu le mai poate stăpâni. Aceste preocupări, care privesc de fapt destinul omului luat sub toate aspectele, se aplică îndeosebi problemelor asupra cărora insist: problemele ocrotirii naturii în sensul cel mai larg al cuvântului, care sunt strâns legate de multe altele, cu care formează un tot și a căror analiză permite să se aprecieze gravitatea dezechilibrului planetar, și a instabilității care domnește în epoca prezentă.

În pofida tuturor progreselor tehnicii și a unui mașinism devenit coplesitor, în pofida încrederii pe care o au majoritatea contemporanilor noștri într-o civilizație mecanizată, omul continuă să rămână dependent de resursele regenerabile și în primul rând de productivitatea primară, a cărei primă etapă este reprezentată de fotosinteză. Acest fapt de însemnătate fundamentală, leagă strâns pe om de ansamblul lumii vii, din care el nu constituie decât un element. Deși reprezintă, fără îndoială, elementul de seamă (nu mă refer aici decât la aspectul material al prezenței sale, făcând abstracție de latura spirituală atât de specifică umanității), omul este totuși doar o simplă notiță dintr-un ansamblu complex, din care fac parte o multitudine de componente. Dincolo de indivizii care se asociază în

populații, dincolo de speciile care formează regnul animal și regnul vegetal, există o entitate mult mai vastă, un adevărat organism care este biosfera întregii planete.

Omul fiind dotat cu o inteligență liberă, a devenit un falsificator al Naturii, un agent producător de dezordine. Satisfacerea nevoilor noastre elementare, și în primul rând al necesităților de hrană, reclamă exercitarea unei anumite violențe față de natură, transformarea profundă a anumitor habitate și mărirea considerabilă a productivității terenurilor. Niciodată nu vom putea să ne lipsim de ogor și de pășune.

Asta nu înseamnă însă, că omul trebuie să aplice pretutindeni „rețeta”, să smulgă din rădăcini viața sălbatică și să transforme suprafața întregului pământ exclusiv în folosul său imediat. Aceasta ar duce cu siguranță la ruina totală și iremediabilă a mai tuturor speciilor animale și vegetale; substituția habitatelor naturale prin habitate „umanizate”, fără a ține seama de condițiile mediului sau și prin tulburări grave ale sistemelor terestre de care depinde, în ultimă analiză, supraviețuirea omului însuși.

Omul a reușit să domesticească câteva animale sălbatică și să le modifice într-o asemenea măsură, însă nu dincolo de o anumită limită, de teamă să nu să nu le provoace pieirea. Același lucru se poate afirma și despre vastele organisme vii pe care le constituie comunitățile biologice. Omul poate să le supună, să le domesticească, să le transforme în așa măsură, încât în ochii biologilor să pară adevărați monștri. Dar el nu poate face acest lucru decât pe o parte a pământului; el trebuie să respecte un anumit echilibru și să se supună anumitor legi care fac parte efectiv din însăși constituția materiei vii.

Ori, omul modern a încălcat aceste legi, deoarece a uitat de ele sau, mai curând, a crezut că nu se mai aplicau speciilor sale, eliberată de orice contact cu natura.

De altfel, omul a modificat fața globului într-o asemenea măsură, încât a distrus armonia cadrului în care era menit să trăiască. În locul peisajelor echilibrate, la scară omenească, noi am creat unele medii hidoase, monstruoase. Atmosfera fizică și morală a habitatelor moderne este atât de transformată și de nesănătoasă, încât se găsește în contradicție flagrantă cu cerințele materiale și spirituale ale speciei noastre. Este simptomatică constatarea că omul cheltuiește tot mai mult din energia și resursele sale pentru a se apăra împotriva propriilor sale activități și a efectelor lor vătămătoare, așadar pentru a se apăra chiar de sine.

Viața noastră pare să se desfășoare într-un univers absurd. Uneori ne domină gândul că natura încet, încet a început să se debaraseze de această specie periculoasă prin viruși ieșiți din amorfie, anume păstrați, să-i amintească omului că este parte a NATURII.

- va urma -

Prof. Petre Bozdoc

Foto - Google - Dezastre provocate de om -

În luna martie, la Biblioteca Municipală „Gala Galaction”

Expoziție de carte la împlinirea a 113 ani de la nașterea lui Mircea Eliade

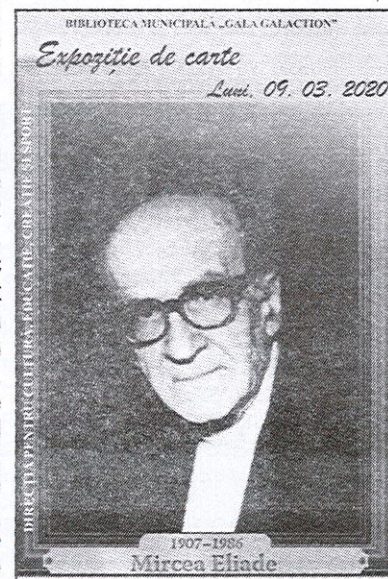
Luni, 9 martie a.c., la împlinirea a 113 ani de la nașterea lui Mircea Eliade, cititorii care au pășit în incinta Bibliotecii Municipale „Gala Galaction” din Roșiori de Vede, au fost întâmpinați cu o expoziție de carte din opera celui considerat de Dan C. Mihăilescu a fi „cea mai puternică, mai de mătase, urmată de Cum am găsit piatra filosofală. Patru ani mai târziu, Eliade încheie munca la volumul său de debut, volum autobiografic, Romanul adolescentului miop.

La 20 noiembrie 1928 pleacă în India unde o întâlnește pe Maitreyi, care va deveni fi subiectul unui roman remarcabil. Din opera literară mai amintim: *Gaudeamus* (1929), *Isabel și apele diavolului* (1930), *Lumina ce se stinge* (1931), *Întoarcerea din rai* (1934), *Huliganii* (1935), *India* (1936), *Șarpele* (1937), *Nuntă în cer* (1939), *La țigănci* (1957), *Noaptea de Sânziene* (1971).

Începând din 1957, Mircea Eliade se stabilește la Chicago, ca profesor de istorie comparată a religiilor la Universitatea „Loyola”. La 11 mai 1966 devine membru al Academiei Americane de arte și științe. În anul 1977 Mircea Eliade primește premiul Bordin al Academiei Franceze. În anul 1985 devine *Doctor Honoris Causa* al Universității din Washington.

În ultimii ani de viață, în ciuda serioaselor probleme de sănătate, Eliade a continuat să lucreze editând cele 18 volume de enciclopedia religiilor, adunând contribuții pentru ultimul volum din Istoria credințelor și ideilor religioase.

Mircea Eliade a murit la vârsta de 79 de ani, la 22 aprilie 1986, la Chicago, a fost incinerat la Capela Rockefeller din Hyde Park.

Mircea Eliade (n. 13 martie (pe stil vechi)/28 februarie 1907, București - d. 22 aprilie 1986, Chicago), scriitor, filozof și istoric al religiilor, a fost profesor la Universitatea din Chicago din 1957, titular al catedrei de istoria religiilor Sewell L. Avery din 1962, naturalizat cetățean american în 1966, onorat cu titlul de Distinguished Service Professor. Autor a 30

de volume științifice, opere literare și eseuri filozofice traduse în 18 limbi și a circa 1200 de articole și recenzii cu o tematică extrem de variată. Opera completă a lui Mircea Eliade ar ocupa peste 80 de volume, fără a lua în calcul jurnalele sale intime și manuscrisele inedite.

În dezacord cu tatăl său care era îngrijorat de faptul că-și pune în pericol vederea și așa slabă, Mircea Eliade citește cu pasiune. Încă din liceu este interesat de filosofie și studiază lucrările lui Vasile Conta, Marcus Aurelius și Epictet, citește lucrări de istorie și în special pe Nicolae Iorga și B.P. Hașdeu. Prima sa lucrare a fost publicată în 1921, *Inamicul viernului*

* * *

87 de ani de la nașterea lui Nichita Stănescu

La împlinirea a 87 de ani de la nașterea poetului Nichita Stănescu, Biblioteca Municipală „Gala Galaction” din Roșiori de Vede va organiza marți, 31 martie a.c., o expoziție tematică de carte dedicată scriitorului Nichita Stănescu.

Considerat atât de critica literară cât și de publicul larg drept unul dintre cei mai de seamă scriitori pe care

literar Eugen Simion.

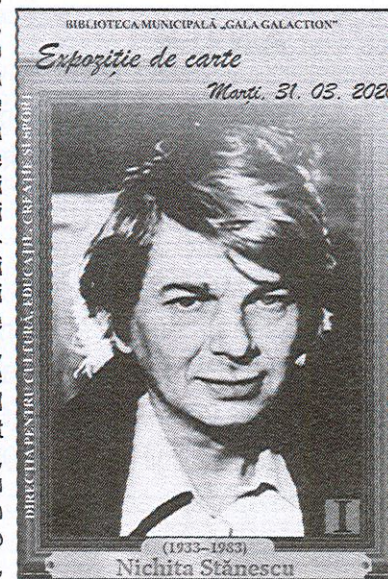
Nichita Stănescu, numele la naștere Nichita Hristea Stănescu, (n. 31 martie 1933, Ploiești, județul Prahova - d. 13 decembrie 1983, București), debutează simultan în revistele *Tribuna* din Cluj și în *Gazeta literară* cu trei poezii. Este pentru scurt timp corector și apoi redactor la secția

de poezie a *Gazei literare* (director Zaharia Stancu). În anul 1969 este numit redactor-șef adjunct al revistei *Lucafașul*, alături de Adrian Păunescu. În 1970 devine redactor-șef adjunct la *România literară*, revistă condusă de Nicolae Breban.

Debutul editorial cu volumul *Sensul iubirii* (1960). Urmează *O viziune a sentimentelor*, un volum cu care poetul primește Premiul Scriitorilor. Același prestigios premiu avea să primească și pentru

Necuvintele (1969) și *Cartea de recitare* (1972). Trei ani mai târziu obține pentru ultima oară Premiul Uniunii Scriitorilor și i se atribuie Premiul internațional Johann Gottfried von Herder. Volumul de poezii *Epica Magna* primește premiul „Mihai Eminescu” al Academiei Române (1978).

Se presupune că a fost nominalizat de Academia Suedeză la Premiul Nobel pentru Literatură, alături de Max Frisch, Jorge Borges, Léopold Sédar Senghor, laureatul din acel an fiind poetul grec Odysseas Elytis (1980).

de el însuși o denumirea „Dumnezeiesc de frumoasă”, Nichita Stănescu aparține temporal, structural și formal, poeziei moderniste sau neomodernismului românesc din anii 1960-1970. Ca orice mare scriitor, însă, Nichita Stănescu nu se aseamănă decât cu el însuși, fiind considerat de unii critici literari, precum Alexandru Condeescu și Eugen Simion, un poet de o amplitudine, profunzime și intensitate remarcabile, făcând parte din categoria foarte rară a inventatorilor lingvistici și poetici.

„Ceea ce putem spune, până toate acestea se vor lămurii, este că poetul Nichita Stănescu continuă o serie mare de poezii din secolul al XX-lea (Bacovia, Arghezi, Blaga, Barbu) și că el însuși este un mare poet care cu închipuirile, jocurile, teoriile, stările și abilitățile lui a schimbat fața poeziei românești. Un mare poet român într-o istorie imposibilă (epoca totalitarismului), un mare liric european aproape necunoscut...”, apreciază criticul

Bibliotecar Daniela Argeșeanu

Administrația publică roșioareană

COMITETUL LOCAL
PENTRU SITUAȚII DE URGENȚĂ
PRIMĂRIA MUNICIPIULUI ROȘIORI DE VEDE
Nr. 3 din 24.03.2020

HOTĂRÂRE
privind aprobarea PLANULUI DE MĂSURI
suplimentare de prevenire și combatere a noului
coronavirus

Art. 1 (1) Se instituie măsura sprijinirii familiilor aflate în autoizolare la domiciliu, pentru asigurarea alimentelor necesare și a altor necesități de trai în perioada celor 14 zile.

(2) Persoanele în vârstă de peste 65 de ani, fără susținători sau altă formă de ajutor, vor fi sprijiniți prin Direcția de Asistență Socială în vederea minimizării expunerii lor în afara locuințelor.

(3) Consiliul Local al Municipiului Roșiori de Vede va aproba alocarea sumelor necesare pentru sprijinirea persoanelor de la alin (1) și alin. (2) precum și a modalității de acordare a acestora.

Art. 2. Se suspendă temporar activitatea de comerț din Hala veche piață („La Ruși”) pe perioada stării de urgență cu posibilitatea prelungirii în funcție de evoluția situației.

PREȘEDINTE C. L. S. U.
ROȘIORI DE VEDE
PRIMAR
Ec. Valerică Gheorghe CÎRCIUMARU

PRIMĂRIA
MUNICIPIULUI ROȘIORI DE VEDE
www.primariarosioriidevede.ro

Str. Dunării, nr. 58, tel. 0247/466250, fax: 0247/466141
e-mail: postmaster@primariarosioriidevede.ro

ANUNȚ

Primarul Municipiului Roșiori de Vede anunță intenția de a supune spre analiză Consiliului Local proiectul de hotărâre privind stabilirea impozitelor și taxelor locale pentru anul 2021.

Proiectul de hotărâre, însoțit de referatul de aprobare al Primarului Municipiului Roșiori de Vede și raportul de specialitate al D.I.T. se află postat pe site-ul oficial al Primăriei la adresa www.primariarosioriidevede.ro. Persoanele interesate pot consulta site-ul la secțiunea „Informații de interes public – Legea 52/2003”.

În conformitate cu prevederile Legii nr. 52/2003, pot fi trimise în scris propuneri, sugestii sau opinii pe această temă până cel târziu la data de 15 Aprilie 2020 după cum urmează:

- personal sau prin poștă, la sediul Primăriei Municipiului Roșiori de Vede;

- prin fax la numărul 0247/466141;

- prin e-mail la adresa:

postmaster@primariarosioriidevede.ro

Informații suplimentare pot fi obținute la Direcția Impozite și Taxe, la numărul de telefon 0247/466250, interior 33.

PRIMAR,
Ec. Cîrciumaru Gheorghe Valerică

Fonduri europene

UNIUNEA EUROPEANĂ
FONDUL EUROPEAN PENTRU
DEZVOLTARE REGIONALĂ
INVESTIM ÎN VIITORUL TĂU!

GUVERNUL ROMÂNIEI

O abordare inovatoare pentru promovarea patrimoniului cultural/natural în regiunea transfrontalieră Bulgaria-România, eS ROBG-419

Comunicat de presă

Proiecții 3D în municipiul Roșiori de Vede
04.03.2020

1. Informații generale despre proiect:

Program:	Programul de Cooperare Transfrontalieră „Interreg V-A România-Bulgaria 2014-2020”.
Axa prioritară:	2 - Regiunea verde
Obiectiv specific:	2.1. Îmbunătățirea conservării și utilizării durabile a patrimoniului natural, a resurselor și a patrimoniului cultural
Ne proiectului:	ROBG-419
Denumirea proiectului:	O abordare inovatoare pentru promovarea patrimoniului cultural/natural în regiunea transfrontalieră Bulgaria-România
Obiectivul principal al proiectului:	Proiectul își propune să crească competitivitatea localităților Gorna Oryahovitsa și Roșiori de Vede și să facă cele două orașe mai atractive pentru turiștii din regiunea transfrontalieră. În plus, un alt obiectiv este conservarea și promovarea patrimoniului istoric și cultural al zonei.
Rezultate așteptate:	Punerea în aplicare a programului: 1. o strategie comună de valorificare a patrimoniului cultural și natural prin refacerea și promovarea acestuia în scopuri economice durabile; 2. produse turistice integrate create; 10.000 vizite la site-urile de patrimoniu cultural și natural Rezultatele programului: 1.000 de șederi peste noapte în regiunea transfrontalieră
Durata proiectului:	11.09.2018 - 10.09.2020 (24 luni)
Partenerii proiectului:	
Partener principal:	Municipiul Gorna Oryahovitsa, Regiunea Veliko Tarnovo, Bulgaria
Partener 2:	Municipiul Roșiori de Vede, județul Teleorman, România
Acord de finanțare:	№. 99022/31.08.2018
Finanțare:	
Buget total	1.427.918,76 EUR
Co-finanțare din partea FEDR:	1.213.730,94 EUR
Cofinanțare de la bugetele de stat ale Bulgariei și României	185.615,18 EUR
Contribuția proprie a beneficiarilor	28.572,64 EUR

2. Progrese privind implementarea proiectului:

2.1. În ceea ce privește beneficiarul Lider - Municipality Gorna Oryahovitsa:

În prezent, progresele în implementarea proiectului sunt următoarele:
Ultimele proiecții 3D Show Mapping din Municipiul Gorna Oryahovitsa au fost finalizate cu succes.
Ultimele proiecții 3D au fost realizate la 21 și 22 septembrie 2019 cu ocazia împlinirii a 111 de ani de la proclamarea Independenței Bulgariei. În perioada 28-29 septembrie 2019 de asemenea, a fost organizat 3D Show Mapping în Gorna Oryahovitsa, în legătură cu sărbătorirea celei de-a opta ediții a Sărbătoarea sportivă de familie - Familaton.
Cele 8 videoclipuri 3D, realizate și proiectate pentru prezentarea patrimoniului cultural și istoric al orașului Gorna Oryahovitsa pot fi vizionate online la următoarele adrese:

https://www.youtube.com/playlist?list=PLg-WFxSQ_4WchKaLLJx7K8zkbnpYPBQX6
https://www.youtube.com/playlist?list=PLg-WFxSQ_4WclsfUYD8uL_7xxBmE6jFzw

Implementarea Contractului pentru crearea Muzeului Virtual din Gorna Oryahovitsa a fost finalizată cu succes.

Echipamente specializate, software și conținut educațional au fost livrate pentru fiecare din cele 3 secțiuni ale Muzeului Virtual. O colecție de artefacte electronice și resurse informaționale va fi prezentată la Muzeul Virtual - practic tot ce poate fi digitalizat. Colecțiile de artefacte electronice includ picturi, desene, fotografii, diagrame, grafice, înregistrări, segmente video, articole din ziare, transcrieri de interviuri, baze de date digitale și o serie de alte elemente. De asemenea, prin crearea muzeului virtual va fi posibilă prezentarea moștenirii culturale și naturale într-un mediu digital tridimensional. În lunile următoare va avea loc deschiderea oficială a Muzeului Virtual din Gorna Oryahovitsa.

2.2. În legătură cu Partenerul, municipiul Roșiori de Vede, Județul Teleorman, România:

A fost organizat și implementat cu succes 3D Show Mapping în Municipiul Roșiori de Vede, România.
Spectacolul a avut loc în municipiul Roșiori de Vede, România, din 07.10.2019, până la 28/10/2019 inclusiv. Spectacolul a fost gratuit pentru toți vizitatorii care doreau să ia cunoștință de patrimoniul cultural și istoric al municipiului Roșiori de Vede și din regiunea transfrontalieră Bulgaria-România.
Cele 4 videoclipuri 3D, realizate și proiectate pentru prezentarea patrimoniului cultural și istoric al orașului Roșiori de Vede pot fi vizionate online la următoarele adrese:

https://www.youtube.com/playlist?list=PLg-WFxSQ_4WcY-jyL4zXkln71pTpBV5Y
https://www.youtube.com/playlist?list=PLg-WFxSQ_4WcYjV_sWx8WC1vNHwj-CEf

Municipalitatea Roșiori de Vede lansează implementarea Contractului pentru Muzeul Virtual din România.

Municipalitatea Roșiori de Vede a semnat un contract pentru crearea unui Muzeu Virtual. Muzeul Virtual este planificat să fie format din 2 secțiuni - „proiecție” și „hologramă”. Muzeul Virtual va avea o colecție de artefacte electronice și resurse de informații - practic tot ce poate fi digitalizat. Colecțiile de artefacte electronice pot include picturi, desene, fotografii, diagrame, grafice, înregistrări, segmente video, articole din ziare, transcrieri de interviuri, baze de date digitale și o serie de alte articole care pot fi stocate pe serverul muzeului virtual. De asemenea, prin crearea muzeului virtual va fi posibilă prezentarea moștenirii culturale și naturale într-un mediu digital tridimensional.

Este de așteptat ca Muzeul Virtual din Roșiori de Vede să fie finalizat până la jumătatea anului și apoi se vor desfășura activități comune ale celor două municipalități pentru integrarea și organizarea expozițiilor comune.

Trebuie elaborat și adoptat un plan general pentru promovarea patrimoniului cultural și natural în Municipiul Gorna Oryahovitsa și în Municipiul Roșiori de Vede

Municipalitatea Gorna Oryahovitsa din Bulgaria și municipiul Roșiori de Vede din România - lucrează la un plan comun pentru prezentarea patrimoniului cultural și istoric în regiunea transfrontalieră.

Conform redactorilor planului, turismul cultural este unul dintre cele mai bine dezvoltate tipuri de turism modern. Deși reprezintă doar o treime din totalul călătoriilor, el crește cu o rată de 15% pe an și acoperă tot mai multe domenii ale vieții sociale și economice. În ambele municipii - Gorna Oryahovitsa și Roșiori de Vede, există premise pentru dezvoltarea turismului cultural, conform analizelor preliminare. Printre acești factori se numără profilul modificat al turiștilor moderni, utilizarea internetului.

3. Informații suplimentare:

Dacă aveți întrebări suplimentare cu privire la implementarea proiectului, vă rugăm să trimiteți o solicitare pentru municipiul Roșiori de Vede pe următorul site web:

http://www.primariarosioriidevede.ro/index.php?option=com_contact&view=contact&id=1&Itemid=30

www.interregrobg.eu

Școala roșioareană

Erasmus+

Proiectul ERASMUS PLUS, Skills for life and work in Europe, la LICEUL TEHNOLOGIC „VIRGIL MADGEARU”

LICEUL TEHNOLOGIC „VIRGIL MADGEARU” ESTE BENEFICIARUL UNUI PROIECT ERASMUS+, CU FONDURI EUROPENE, în cadrul Acțiunii KA 229 – Parteneriate de schimb școlar, Cooperarea pentru inovare și schimb de bune practici.

TITLUL PROIECTULUI: *Skills for life and work in Europe.*

Limba principală de lucru: LIMBA ENGLEZĂ.

Perioada de implementare: 01.09.2018 - 31.08.2020

Încheierea acestui parteneriat de schimb școlar între cinci licee VET din România, Grecia, Italia, Turcia și Portugalia a plecat de la nevoile pe care le-am identificat la nivelul fiecărei școli – lipsa de oportunități de angajare pe piața locurilor de muncă locale și faptul că elevii noștri întâmpină dificultăți în obținerea unui loc de muncă după absolvire, sporind astfel rata șomajului în zonele noastre.

Obiectivele proiectului se referă la aspecte legate de creșterea capacității de angajare a elevilor, având în vedere dezvoltarea abilităților și competențelor de înaltă calitate.

Ne propunem să descoperim asemănările și diferențele dintre țările noastre și să îi determinăm pe elevi să identifice oportunitățile din domeniile lor de studiu prin îmbunătățirea abilităților legate de muncă și adaptarea lor la cerințele secolului XXI.

Prioritatea orizontală: Dezvoltarea de competențe și abilități relevante și de înaltă calitate pentru elevii VET.

În perioada 16-22 februarie 2020, delegația de la Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu” participă la Reuniunea Transnațională de învățare din cadrul proiectului, găzduită de partenerul 1 EPAL Arta, Arta, din Grecia.

Delegația liceului a fost formată din 5 elevi: Tilea Anamaria Andreea (clasa a XI-a), Popescu Cătălina Andreea (clasa a X-a), Cîrciumaru Mirela Luminița (clasa a X-a), Dinu Alexandra Ionela Dinu (clasa a XII-a), Vasilescu Alexandra Marinela (clasa a XI-a) și 2 profesori însoțitori: Gheorghescu Daniela, director și coordonator al proiectului, și Petrescu Nicoleta Gabriela, prof. de limba și literatura engleză, responsabil cu evaluarea și selecția elevilor participanți.

Obiectivele reuniunii se referă la aspecte legate de creșterea capacității de angajare a elevilor, având în vedere dezvoltarea abilităților și competențelor de înaltă calitate.

În această mobilitate s-au elaborat aplicații de căutare de locuri de muncă și de angajare în domeniul VET (economic, administrativ și informatic) și s-au aplicat cunoștințe de tehnologia informației și comunicațiilor și aptitudini dobândite în identificarea locurilor de muncă, strategiilor și solicitarea acestora.

Obiectivele specifice ale mobilității au fost:

1. Să permită elevilor și profesorilor să facă schimb de practici și experiențe în domeniul VET;

2. Îmbunătățirea abilităților profesionale ale elevilor din secolul 21 – alfabetizare digitală, abilități de învățare și abilități de viață;

3. Crearea contextului pentru ca elevii să aplice abilitățile dobândite;

4. Creșterea capacității elevilor de a identifica oportunitățile de carieră și de a spori capacitatea de angajare a acestora;

5. Dezvoltarea competențelor lingvistice, a TIC și a competențelor profesionale;

6. Dezvoltarea competenței interculturale, a toleranței și a respectului pentru alte culturi.

Reuniunea a avut ca temă dezvoltarea competențelor digitale pentru elevii învățământului tehnologic. S-au desfășurat activități prin care elevii au înțeles necesitatea dezvoltării competențelor digitale, au aflat care sunt abilitățile digitale ale viitorului, care sunt profesiile care solicită cel mai mult competențele digitale, cum să folosească *social media* pentru a se promova *online* și a găsi un loc de muncă. Elevii au participat la prezentări, concursuri, ateliere de învățare pentru familiarizarea cu instrumentele TIC.

În cadrul reuniunii s-au vizitat școli de prestigiu și agenți economici plasați foarte bine în cadrul calificărilor profesionale europene, elevii beneficiind de activități practice căutate pe piața muncii.

Elevii au avut parte de reuniuni de informare de către consilierii europeni pentru a intra pe platforma de căutare a unui loc de muncă conform specializărilor studiate și au schimbat experiențe de abilități practice conform specializării (servicii, turism, economic, protecția mediului, procesare produse alimentare, servicii în restaurante și recepție în hoteluri). Profesorii au avut schimburi de experiențe pe metode de predare, învățare și evaluare digitalizate specifice fiecărei țări în parte.

Dna Director a apreciat că programul activităților de învățare a fost bine structurat și au fost atinse toate obiectivele propuse pentru această reuniune transnațională de învățare cu elevii.

Următoarea reuniune se va desfășura la Escola Secundária de Loulé, Loulé, Portugalia, în perioada 26 aprilie-2 mai 2020.

Doamna Director, prof. Gheorghescu Daniela, în calitate de coordonator proiect, a punctat importanța implementării proiectului pentru cele 5 țări partenere, iar la finalizarea proiectului, ne așteptăm ca elevii să fie mai flexibili, să-și dezvolte creativitatea și sentimentul de inițiativă și să fie mai pregătiți să facă față provocărilor actualei piețe a muncii.

Informațiile furnizate reprezintă responsabilitatea exclusivă a autorului, iar A.N.P.C.D.E.F.P și Comisia Europeană nu sunt responsabile pentru modul în care este folosit conținutul acestor informații

Coordonator Proiect,
Prof. Dr. GHEORGHESCU DANIELA

O scurtă istorie a sportului roșioarean

Crainici sportivi: DAN ȘTEFĂNESCU

Pe lângă cei care au făcut propagandă sportului pur și simplu prin practicarea lui, la Roșiori de Vede am mai avut un personaj care a promovat și a popularizat acest fenomen din afara arenei, dar nu departe de aceasta, ci din imediata apropiere a acesteia, din spatele microfonului sau mai bine zis din fața acestuia. Doctorul și crainicul sportiv Dan Alexandru Ștefănescu, căci despre el este vorba, și-a împărțit viața între slujbă și pasiune, dedicând peste 40 de ani îngrijirii bolnavilor, pacienților săi și tot pe atâția ani comentând în fața microfonului meciuri de fotbal, de volei sau de baschet, din lumea sportului în general.

Născut la Roșiori de Vede în 7 octombrie 1948, fără a avea tradiții de acest gen în familie, a sesizat o atracție deosebită spre transmisiunile și comentariile făcute de crainicii sportivi la radio sau televiziune. În joacă sau ca divertisment în pauzele orelor de liceu simula printre colegi transmisiile radiofonice. Probabil că nu se gândea pe atunci că va deveni și crainic sportiv. Visul său era să ajungă medic, să vină în sprijinul bolnavilor. Dar tânărul licean de pe atunci a știut să-și dozeze cu pricepere efortul, luptând pe două fronturi și ieșind victorios din ambele lupte, devenind medic - absolvent al Facultății de Medicină din Iași, iar pe 4 noiembrie 1970 și-a făcut și debutul în transmisiile radiofonice în direct, ba chiar în forță, nu la un meci oarecare, ci la o partidă de fotbal de nivel internațional. Este vorba despre meciul dintre echipa românească de fotbal

50 internaționale. Transmisia cu nr. 1001 a avut loc în 7 octombrie 2012 la meciul Astra Ploiești-F.C. Vaslui (1-1). Într-un interviu acordat ziaristului Gh. Neagoe de la ziarul Teleormanul în care acesta l-a întrebat: – Care a fost transmisia care ți-a produs cea mai puternică impresie? Dan Ștefănescu a răspuns:

– „Paradoxal, nu este o transmisie de fotbal, ci una de ... volei masculin. Am comentat aproape două ore și jumătate meciul final pentru medalia de aur a Universiadei de la București dintre echipele României și Cubei. M-am întors la Radio epuizat, însă pe undeva, printr-un ungher al sufletului aveam impresia că a ieșit o transmisie deosebită. Certitudinea am avut-o atunci când Ion Ghițulescu - pe care-l consider cel mai bun crainic sportiv radio m-a îmbrățișat și mi-a spus: – Bravo Dane, ai făcut transmisia vieții tale!”

Iar la întrebarea: – Care au fost meciurile de fotbal pe care nu le vei uita niciodată? Răspunsul a fost: – Am avut bucuria să văd la fața locului două echipe românești de prestigiu, Dinamo București și Universitatea Craiova, care au jucat la un nivel valoric deosebit, cu adversari de marcă, pe terenul acestora. Nu pot uita partidele Hamburg S.V. - Dinamo și Benfica Lisabona-Universitatea Craiova din C.C.E și respectiva Cupă UEFA, care au contribuit indiscutabil la ridicarea prestigiului fotbalului românesc peste hotare. (n.a. în tur, în toamna anului 1983, Dinamo - Hamburg

Dinamo București și formația englezească Liverpool, meci programat în cadrul Cupei Campionilor Europeni disputat pe fostul stadion „23 August” și având onoarea, ca debutant, să fie prezentat ascultătorilor de cel mai cunoscut crainic sportiv de pe atunci, renumitul Ion Ghițulescu, considerat crainicul sportiv numărul 1 în România. În momentul actual putem considera, fără teama că greșim, că medicul Dan Ștefănescu este unul dintre cei mai buni comentatori sportivi români. Lucru deloc ușor având în vedere multitudinea de calități pe care trebuie să le îndeplinească un astfel de personaj. În primul rând să cunoască excelent limba română, să folosească o exprimare corectă, să aibă o voce penetrantă dar cu un timbru plăcut și cu o dicție cvasiperfectă. Trebuie să aibă o cultură generală vastă și o cultură sportivă pe măsură. Să cunoască bine regulamentele, să nu aibă trac, să aibă prezență de spirit, să fie spontan și capabil de improvizatii. Să cunoască principalele limbi străine. Să fie fair-play, obiectiv, imparțial și principial. Să fie punctual, să aibă șarm și umor. Să știe să vorbească liber, să se exprime ușor, fără a fi timorat de microfon sau de camerele de luat vederi. Să fie un intelectual citit și cultivat, care la timpul potrivit a asimilat tot ceea ce a trebuit din cultura lumii, nu numai din cea sportivă. În același timp, de la microfon, trebuie să știe să educe publicul ascultător prin comentarii referitoare la palmaresul sportivilor români și străini, fără a sublinia contraperformanțele lor. Și toate aceste trăsături, pe care medicul-crainic Dan Ștefănescu le întrunește, și le dau numai o solidă și temeinică bază culturală și intelectuală.

În palmaresul carierei sale de crainic sportiv, medicul Dan Ștefănescu a adunat peste 1000 de transmisiuni, dintre care peste

S.V.: 3-0, prin golurile înscrise de Augustin, Muțescu și Orac, iar în retur Hamburg S.V. - Dinamo 3-2, pentru Dinamo înscriind Târnar și Muțescu. De menționat că în primăvara aceluiași an Hamburg S.V. câștigase C.C.E și deci în urma celor două meciuri Dinamo a eliminat-o din competiție.

Privitor la cealaltă dispută, Universitatea Craiova a părăsit competiția fără înfrângere, după 0-0 la Lisabona și 1-1 la Craiova, Benfica beneficiind de avantajul golului înscris în deplasare).

Crainicul Dan Ștefănescu are în tolba cu amintiri și întâmplări de alt gen. Astfel: – La Petroșani, în lipsa cabinei, am transmis meciul echipei Jiul de la tușa terenului. Aproape de mine, doi jucători s-au lovit cap în cap. Pentru că echipa medicală îngrijea un alt fotbalist, am întrerupt transmisia 20 de minute și am acordat îngrijiri medicale celor doi combatanți. Același lucru l-am făcut și în Grecia la meciul Olimpiakos Pireu - Universitatea Craiova când jucătorul Aurel Țicleanu a fost accidentat grav. Acesta este medicul - crainic sportiv Dan Ștefănescu, cel care-și împarte viața între slujbă și pasiune, în prezent lucrând în cadrul Direcției de Sănătate Publică Teleorman și în paralel având ca hobby transmisiunile sportive. Este cel care frecvent pătrunde în casele noastre pe calea undelor, cu vocea sa inconfundabilă:

– Bună ziua dragi ascultători. Ne aflăm pe stadionul din ... de unde vom transmite ... și încheind cu: – Vă mulțumesc pentru atenție dragi ascultători (telespectatori) și cu acestea Dan Ștefănescu vă spune „La revedere!”

Fragment preluat din volumul „O istorie a sportului roșioarean”, colecția literară „Drum”, serie nouă, nr. 28.

Prof. Ion Scarlat

Să mai citim puțin!

O istorie a literaturii roșioare

STAN V. CRISTEA (X)

Din bogata corespondență literară a lui Marin Preda n-a apărut în volum până în prezent decât corespondența purtată de scriitor cu Aurora Cornu, prima sa soție, anume *Marin Preda — Scrisori către Aurora* (Ed. Albatros, București, 2001, 152 p.), restul

literaturii sale epistolare fiind publicată în diferite periodice literar-artistice, în cărțile câtorva istorici și critici literari sau încă așteptând să fie descoperită.

Despre fondul epistolar predist scrie și Stan V. Cristea în cel de-al patrulea capitol al cărții sale, *Marin Preda. Portret între oglinzi* (Ed. Aius, Craiova, 2015), intitulat simplu și sugestiv *Marin Preda. Scrisori și autografe*.

„Fără îndoială, afirmă istoricul literar, corespondența lui Marin Preda — publicată într-un volum aparte — ne va ajuta să descoperim noi fațete și psihologii ale personajelor sale românești, noi sensuri ale reflecțiilor, mai mult sau mai puțin ancorate în realitatea lumii contemporane, presărate în paginile sale românești ori eseistice, noi fațete și înțelesuri ale relațiilor sale cu rudele de la Siliștea-Gumești, dar și cu prieteni (Milică Roșu, Dumitru Epângeac), scriitori din țară (Sergiu Filerot, Geo Dumitrescu, Miron Radu Paraschivescu, Eugen Jebeleanu, Eugen Simion, Ion Brad, Mihai Gafița, Barbu Alexandru Emandi, Adrian Păunescu, Cezar Ivănescu ș. a.) sau de aiurea (Jean Bloch-Michel, Manes Sperber, Martin Esslin, François Bondy, Yves Berger ș. a.) ori cu simpli cititori (precum este cazul lui Mihail Mărgoi, din Făgăraș, scrisoare pe care o reproducem, de altfel, în volumul de față), inclusive unele aspecte ale relațiilor sale oficiale, care au avut, evident, legătură cu activitatea sa de scriitor sau de editor. La fel de utilă ar fi și publicarea celor aproape șaptezeci de scrisori adresate Nadiei Strugaru, în perioada cât au viețuit împreună (mai ales cele din perioada cât a fost militar) ori cele adresate soției sale Eta (născută Wexler). Până la apariția unui volum care să cuprindă corespondența predistă, nu ne rămâne decât să o explorăm pe aceea care ne este acum la îndemână.” (p. 226).

Stan V. Cristea

MARIN PREDĂ
PORTRET ÎNTE OGLINZI

În continuare, dl Stan V. Cristea ne pune pe tapet 4 scrisori care i-au fost puse la dispoziție în 2002 de către nepotul de soră al scriitorului, dl Ștefan Baltac. Prima dintre scrisori, datată 10 ianuarie 1963, este adresată mamei sale, Joița. A doua, scrisă la aniversarea sa din 1965, și expediată familiei sorei sale, Ilinca, are drept subiect principal pe Gigi, nepotul său, ce avea nevoie de un meditor care să-l pregătească pentru intrarea la facultate. Ultimele două scrisori, datând din anii 1967, respectiv 1968, sunt adresate tot sorei sale, Ilinca. Interesante sunt și autografele pe care scriitorul le oferă pe cărțile sale fie rudelor, fie simplilor cititori.

Următorul capitol, *Marin Preda: Biografie și destin*, adună cronici literare despre următoarele cărți de receptare critică a vieții și operii scriitorului siliștean: 1. Marian Ciobanu, *Marin Preda și ai săi* (Ed. Muzeul literaturii române, București, 2014, 390 p. + 10 f. pl. cu fotografii și facsimile); 2. Sorin Preda, *Moromeții. Ultimul capitol* (ediția a II-a, revizuită și adăugită, Ed. Eikon, Cluj-Napoca, 2013, 240 p. cu ilustr.); 3. Rodica Potoceanu Mațiu, *Viața lui Marin Preda* (Ed. Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca, 2014, 312 p. cu ilustr.); 4. Ioana Diaconescu, *Marin Preda. Un portret în arhivele Securității* (Fundatia Națională pentru Știință și Artă — Ed. Muzeul Literaturii Române, București, 2015, 551 p.).

În fine, capitolul *Marin Preda. Documente și fotografii strânse laolaltă* 220 de fotografii din toate etapele vieții scriitorului (inclusiv cele cu părinții săi sau cu casa părintească de la Siliștea-Gumești) și fotocopii după diverse documente (actul nașterii, foi matricole din anii școlărității, manuscrise, scrisori, cărți cu autografe etc.).

În concluzie, cartea *Marin Preda. Portret între oglinzi* (Ed. Aius, Craiova, 2015), semnată de istoricul literar Stan V. Cristea, ni se revelă/ relevă drept cea mai valoroasă contribuție din ultimul deceniu la cunoașterea vieții și operii „celui mai iubit dintre pământeni”, fapt confirmat, de altfel, și de Uniunea Scriitorilor din România, Filiala București, secția „Critică, Eseistică și istorie literară”, al cărui membru este, care i-a acordat pentru această carte Premiul Special.

Prof. Cristian Gabriel Moraru
Foto: sursa internetLECTURI ÎN LUMINĂ
SCRIITORI GORJENI CONTEMPORANI

- Continuare din numărul anterior -

După o scurtă trecere în revistă a scriitorilor gorjeni: Sabin Velican, Ion Bureștea, Antonie Dîjmărescu, Iulian Popescu, Lazăr Popescu, Ion Cepoi, Alex Gregor, Valentin Tașcu, Marius Iorga, Valentin Chepeneag, Delia Adam... (de care bănuiesc că se va ocupa în celelalte volume ale proiectului), ierarhizați pe criteriul vârstei și mai puțin pe cel valoric, criticul literar Ion Trancău se oprește asupra personalității prozatorului Ion C. Gociu, de fapt asupra „cuplului scriitoricesc, Nelly și Ion Gociu” (doamna Gociu fiind coautoarea romanului *Copilul nedorit*), amintind câteva date biografice despre fiecare în parte. Prozatorul beneficiază de un portret amănunțit, unde se precizează studiile, revistele literare la care a publicat și publică, societățile literare și culturale la care este membru, cărțile publicate, editurile și anii, unde și respectiv când acestea au apărut.

În capitolele următoare ale lucrării în discuție, criticul Ion Trancău dezvoltă pe larg conținutul cărților de autor, semnate Ion C. Gociu, amintește și comentează cu generozitate aprecierile făcute de diverși exegeți pe marginea operelor scriitorului, emite judecăți de valoare, face statistici, comentează cu multă căldură aspectele care îi plac din carte și care i-au reținut atenția.

Iată ce spune criticul despre cele două romane a căror acțiune se leagă de orașul Brăila: „Cu cele două proze românești, *Brăila, orașul speranțelor și Brăila, orașul amintirilor*, scriitorul I. C. Gociu tinde să realizeze o panoramă prozastică, o cronică sau o frescă, de ce nu, o saga narativă a societății noastre, colorată gorjenește, a unui larg interval de timp de aproximativ o sută cincizeci de ani”.

Profesorul Ion Trancău nu pare surprins de numărul mare de exegeți care au comentat cărțile prozatorului Ion C. Gociu, o bună parte dintre ei fiind tot profesori, unii din învățământul preuniversitar sau din cel universitar, alții, critici de notorietate, jurnaliști, contrafrăți-scriitori...

Unora dintre aceștia, criticul I. Trancău le schițează un scurt portret moral, în special celor pe care a avut privilegiul să-i cunoască. Iată ce spune despre Nicolae Dragoș (scriitorul, poetul, criticul și istoricul literar): „Nicolae Dragoș, recunoscut din comunism până azi ca un critic literar de întâmpinare echilibrată, principială, onestă și constructivă, procedează identic la impactul cu creația scriitorilor din țară și din Gorj. O critică literară demnă de aceste însușiri pertinente promova încă din anii în care a condus, la București, importanta revistă

cultural-literară, *Luceafărul*.”

Amintim, din lunga listă a comentatorilor operei lui Ion C. Gociu, câteva personalități distincte: profesor și gazetar George Manoni, prof. univ. dr. Alexandru Metea, prof. dr. George Mirea, prof. dr. Zenovie Cârlogea, conferențiar univ. Ion Popescu-Brădiceni, prof. dr. Gheorghe Gorun, prof. univ. Nicolae Brânzan... O largă paletă de oameni de cultură, răspândiți prin țară sau aflați dincolo de hotare, comentează și ei cărțile scriitorului gorjean.

Mi-au reținut atenția câteva aprecieri critice, aparținând domnului profesor Zenovie Cârlogea, pe care mi-aș permite să le citez. Vorbind despre romanul *Maia*, Domnia-Sa observă aspectul novator al scrierii, și anume „problematice de substrucție social-politică a unor etnii, pe care înfloresc o frumoasă poveste de viață și de moarte, de-a dreptul senzațională...”, așezându-l astfel pe autorul romanului în tradiția prozei „realist-obiective, veridice și verosimile, *dorice*, după conceptul stilistic introdus și valorificat de Nicolae Manolescu în trilogia eseistică *Arca lui Noe*”.

Trăim de aproape o jumătate de veac în lumea scrisului, unii în Teleorman, alții în Gorj sau în alte județe ale țării. Niciodată nu aș fi cunoscut eferveștența literară gorjeană, dacă profesorul și criticul literar Ion Trancău nu ar fi avut ideea generoasă de a aduce în fața cititorilor valorile literare autentice ale Gorjului. Efortul dumnealui este cu atât mai laudabil. Datorită demersului său critic, am acum, în fața ochilor, imaginea completă a modului de receptare a operei unui scriitor talentat, original, cum este Ion C. Gociu.

Comentarea cu simț de răspundere a notelor de lectură, a cronicilor literare, a semnalelor editoriale și a interviurilor; ilustrarea textului personal cu citate potrivite; grija de a nu omite pe niciunul dintre cei care s-au aplecat asupra cărților scriitorului I. C. Gociu; abordarea scrierilor recenzate în lumina conceptului stilistic introdus și aplicat de Nicolae Manolescu în trilogia *Arca lui Noe*... dovedesc că Ion Trancău este un om de o mare finețe intelectuală, o persoană responsabilă, care, cândva, și-a luat crucea în spate și nu o va pune jos decât la capăt... Fie ca acest capăt să se afle cât mai departe, spre a-i permite omului, profesorului și criticului literar Ion Trancău realizarea tuturor aspirațiilor, tuturor proiectelor literare în care s-a angajat! Și, dacă timpul va mai avea răbdare, poate că Domnia-Sa se va ocupa și de scriitorii teleormăneni...

Domnița Neaga,
Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Meridiane critice

Tudor Opreș — mentor literar de șapte decenii

Precum piesele unui puzzle, cele 15 dialoguri cu dl Tudor Opreș, conducătorul mișcării literare juvenile, se focusează pe cele 7 decenii de mentorat literar, început hât demult, încă de pe băncile liceului (Militar) și ale facultății, când foarte tânărul Opreș și-a permis să se suprapoziționeze estetic față de colegii de serie și să le judece corect producțiile artistice. O viață de om împletită cu cea a generațiilor de tineri creatori, succedate cu rapiditate!

Cartea de față, *Tudor Opreș — Mentor literar șapte decenii, interviuri esențiale de presă* (Ed. Univers Enciclopedic, București, 2014), prospectează biografia literară a venerabilului responsabil cu creația gimnaziștilor și liceenilor, revelând prețuirea de care s-a bucurat filologul T. Opreș din partea unor personalități academice precum G. Călinescu, T. Vianu, Ovidiu Papadima, Romulus Vulcănescu, ucenicia sa poetică ghidată de Bacovia, slalomul prin ideologia dificilă a epocii, salvagardarea obiectivelor artistice vizând generația de mâine în literatură, miniportretele unor titani ai scrisului etc., un merit revenind, desigur, interviuatorilor Corneliu Ostahie, Cleopatra Lorințiu, Romeo Plăcă, Florentin Popescu, V. Ciobanu, Constantin Călin ș. a. Proaspăt investit dascăl,

visul cenecler a atins standarde de neimaginat de la *Excelsior* la *Săgetătorul*, cu produse finite și finalizate de un giuvaergiu literar ca Tudor Opreș.

Din altruismul, optimismul și tenacitatea maestrului s-au întremat puștii și puștoaițele de ieri înrobați drept scriitori autentici precum Nichita Danilov, Magda Cârneci, Florin Iaru, Ion Stratan, Bogdan Ghiu, Ovidiu Pecican.

Fiecare interviu are o cotă de inedit — și de „dăjă-vu et dăjă-su” pentru cititorul acclimatizat cu opera interviuevatului — reliefând aspecte semnificative din viața acestui inepuizabil cioplor în piatră „seacă”/ fertilă spre descoperirea filigranului de aur și argint...

În primul interviu, Constantin Călin îl provoacă pe domnul profesor la un remember despre vecinii de cartier, în frunte cu Bacovia, coborât de pe piedestalul creatorului distant însoțit la statutul de om normal cu boli, cu probleme, întotdeauna afabil cu amicul adolescent. În pofida făpturii lui plăpânde, celebrul simbolist părea detașat de contingent, replica pe un ton liniștit, monoton, iar consoarta Agatha îl răsfăța cu un „păhărel de vinișor”. Discretul locatar din cartierul muncitoresc cânta la vioară, desena și scria greu pe foi de caiet de dictando. Dictatura proletariului l-a amărât, i-a închis porțile editurilor aproape un

deceniu, decretându-l **persona non grata**.

Din interviul numărul 2 aflăm că, inițial, T. Opreș s-a ocupat de rubrica *Preludiu* de la „Scântea Tinereții”, apoi s-a „înșurubat” la „Amfiteatru” (1971-1978) și la „LLR” (Limba și literatura română pentru elevi). Din 1968, a început munca de jos cu copiii, susținut de academicieni (R. Vulcănescu și Ov. Papadima), sfidându-i pe culturmicii și polițtricii de carton în frunte cu Leonte Răutu.

Antologii domniei sale rezultate după evaluarea la concursul „Tineri condeie” nu au fost niște efemeride, dimpotrivă, cu fiecare deceniu au fost lanșați scriitori de valoare. Prin aceasta, se atesta că există viitor și după Maioreșcu, Dragomirescu, Geo Dumitrescu, în alte evuri. În adevăr, fiul generalului a avut vocație de șef literar, de formator la un **anume palier**.

Din dialogul următor aflăm că editurile Ion Creangă și Albatros alocu spațiu promovării literaturii pentru copii, în vreme ce Institutul Pedagogic găzduia sedințele literare conduse de entuziasmul Opreș. Cu obiectivitate, T. Opreș admite rolul pozitiv jucat în deceniile 7, 8 și 9 de G. Zarafu, Octav Pancu-Iași, Mircea Sântimbreanu...

În interviul numărul 4 se amintește de cartea *Istoria debutului literar (1820-1980)* ce a presupus o documentare temeinică. Steliana Grama urmărește în celălalt interviu taberele literare și consecințele lor benefice. *Ultimul Mohican al literaturii* (pp. 31-33) s-a remarcat și

ca poet erotic, adept al formei fixe, și ca botanist.

Soarta cenaclului literar este actualizată în alt material și se reiterează rolul major al antecesorilor, de la Macedonski până la Miron Radu Paraschivescu, de a cizela diamante literare. O serie de scriitori descoperiți de dl Opreș, Sorescu, Blandiana, Buzea, Melinescu, au dovedit receptivitate la locul de muncă, continuând travaliul oprășian.

Din alte interviuri, culegem informația că fostul student a avut șansa carierei universitare, că a avut un doctorat sinuos, că ghinionul l-a înșoțit la debutul editorial, că a știut să „dribleze” cenzura comunistă, având un singur țel, unul grandios, ca să existe un activ cenaclu junior, alimentator cu valori pentru Uniunea Scriitorilor.

Fără să fim patetici, suntem de acord cu teza, inserată în volum, că **viața exemplară a Profesorului a fost dăruită tinerei generații** (pp. 59-66) și că reprezintă **polul magnetic al literaturii elevilor** (p. 67). Credem că T. Opreș a asigurat ultimul mecenat literar la noi, în vremuri tulburi, socialiste, difuze, în ciuda atâtor și atâtor vicisitudini. Spre deosebire de alți confrăți, rafinatul intelectual T. O. a crezut în fluxul literaturii române, în steaua ei, semn că nu cantonăm într-un cadru mediocru, ci într-unul privilegiat datorat unei munci asidue în binomul dascăl-elev.

Prof. dr. Iulian Bitoleanu

Despre lumini și umbre, aspecte controversate și mituri exagerate în istoria românilor (II)

câteva decenii, o foarte subțire scriere istoriografică, începând cu tipăriturile bisericești ale diaconului Coresi, care să poată dezbate problema originii și unității de neam a românilor din toate teritoriile, aflate în state diferite. Exista pentru românii din Țara Românească și Moldova sentimentul că sunt toți la fel, că sunt de același neam, că vorbesc aceeași limbă, o comuniune mentală de tip etnic funcționă desigur. Dinastiile din Moldova și Țara Românească au avut legături între ele, ba chiar s-au și susținut și înrudit uneori, românii de peste munți din Țările Amlășului, Făgărașului, Hategului, Bârsei, au căutat sprijin politic și religios la domnitorii și Mitropolia Țării Românești, de care au depins o vreme. Dar nu a existat principiul necesității unității politico-statale, deși chiar Ștefan cel Mare a avut posibilitatea, atunci când l-a învins și l-a izgonit pe Radu cel Frumos, domnul pus de turci în Țara Românească, să preia personal și conducerea acestei țări, dar a pus în două rânduri conducători, din rândul dinastiei Basarabilor, care să-i fie credincioși, care însă ulterior l-au și trădat. Acest lucru, în principal datorită faptului că, de la bun început, de la întemeierea celor două dinastii, a existat principiul separatismului statal, al individualității statale reprezentate fie de Basarabi, fie de Mușatini, deci fiecare stat cu dinastia sa sau cu stăpânul său autocrat.

Mihai Viteazul este cu siguranță unul dintre conducătorii noștri de referință. De numele lui este legată Unirea celor trei Țări Române de la 1600, prima și singura unire a spațiului românesc de până la Marea Unire de la 1918. A fost, într-adevăr, un eveniment strălucit al istoriei noastre care a depășit cu mult posibilitățile și resursele pe care le-au avut domnitorii și țările pe care le-au condus. Această faptă a devenit un model pentru secolele următoare, mai ales în secolul al XIX-lea, atunci când Mihai Viteazul a ajuns să reprezinte un simbol al luptei pentru unitatea națională, un veritabil strângător de pământuri românești, fiind proslăvit de istoriografia romantică, mai ales de Nicolae Bălcescu în lucrarea sa *Românii supuți Mihai Vodă Viteazul*. Apoi, în timpul perioadei comuniste, voievodul a fost folosit drept instrument de propagandă pentru naționalismul pe care l-a adoptat mai ales regimul lui Nicolae Ceaușescu, în intenția sa de a se detașa de influența sovietică.

Opera politică a lui Mihai trebuie desigur recunoscută la adevărata sa valoare, ceea ce a reușit să realizeze este ieșit din comun, văzută mai ales din perspectiva unei epoci destul de dificile, când dependența față de Imperiul Otoman crescuse considerabil și când existau și alte obstacole multiple în fața voievodului, domnitorii celorlalte țări, Polonia, nobilimea maghiară din Transilvania, Imperiul Habsburgic.

Trebuie spus însă, pentru respectarea adevărului istoric, că nu dorința de unitate națională a fost motivația reală a faptei istorice a domnitorului Țării Românești. La vremea aceea, nu exista încă conștiința națională, românii aveau de foarte puțin timp, de doar

Mobilul operei politice a lui Mihai Viteazul nu a fost o neapărat o „cruciadă a românismului”, ci a constat în reacția pe care a avut-o domnitorul la ostilitatea pe care au manifestat-o față de el cei doi conducători ai Transilvaniei și Moldovei. Astfel, principele maghiar Andrei Bathory, supus turcilor, pe care Mihai îi învinsese în 1595 la Călugăreni și Giurgiu, l-a amenințat pe voievod, iar domnitorul Moldovei, Ieremia Movilă, omul Poloniei, dorea tronul Țării Românești pentru fratele său Simion Movilă. Astfel, în încercarea de a determina pe Mihai Viteazul să-și propună să-i înalțare. A rezultat mai întâi campania din Transilvania împotriva lui Andrei Bathory, din toamna lui 1599, soldată cu victoria de la Selimbăr și intrarea în Alba Iulia, devenind și principe al Transilvaniei, apoi, în primăvara lui 1600, campania din Moldova, împotriva lui Ieremia Movilă, urmată de preluarea și a tronului acestei țări. Desigur, Mihai nu a acționat în teritorii străine, ci în cele românești, așa că s-ar putea invoca intenția unirii românilor, însă de ce el nu a avut acest gând de când a devenit domn în 1593 ci doar niște ani mai târziu? Răspunsul a fost deja dat.

Fără intenția de a submina fapta marelui voievod, Unirea Țărilor Române de la 1600 a fost în primul rând un act politic personal, de tip medieval, imperios și necesar, care a condus la constituirea unui stat mare românesc — deși nu cuprindea chiar toate teritoriile, Banatul sau sudul Moldovei, Bugeacul, și încă alte raiale lipseau, fiind în posesia turcilor — eferem ce-i drept, pentru că nu erau întrunite șansele sau condițiile favorabile pentru a putea dăinui. A rămas, pe bună dreptate, un punct de reper al istoriei noastre, un model glorios de luptă, de acțiune și de reușită pentru generațiile viitoare.

prof. Victor Gabriel Osăceanu

CRONICAR XXI

CONSTITUȚIA DIN 1866

Contextul istoric al adoptării Constituției de la 1866

Anul 1866 a fost unul crucial în istoria românilor. În luna februarie domnitorul Unirii, Al. I. Cuza, a fost detronat de coaliția celor nemulțumiți de domnia sa și, mai ales, de reformele sale, anume Monstruoasa Coaliție: o alianță nefirească între liberalii radicali și conservatorii care se urau între ei, dar care s-au unit pentru a-l îndepărta de la putere pe Cuza. Detronarea forțată a domnitorului ales legitime a creat însă un moment foarte periculos pentru România, întrucât unele mari puteri ostile românilor (precum Imperiul Otoman sau Imperiul Austriac) se pronuntau pentru desfacerea unirii de la 1859.

Românii au acționat însă energic și cu multă îndrăzneală, alegându-și ca domnitor pe prințul prusac (german) Carol I de Hohenzollern, înrudit atât cu familia domitoare din Prusia, cât și cu cea din Franța. Având asigurat sprijinul acestor două puteri, Carol I a reușit să obțină recunoașterea sa internațională ca domnitor al românilor, deși cu multă greutate. Imperiul Austriac a acceptat acest eveniment numai după ce a fost înfrânt într-un război de către Prusia, decisă să unească în jurul său toate statele germane și să creeze o Germanie puternică.

Românii au elaborat singuri noua constituție, aceasta fiind prima din istoria lor în care nu au mai trebuit să țină cont de interesele și punctul de vedere al unor puteri străine. De aceea, fiind creată fără aprobarea puterilor garante sau a Imperiului Otoman suzeran, constituția reprezenta un adevărat act de independență din partea tinerului stat român.

Ca și alegerea lui Cuza sau Carol I, noua lege fundamentală a fost adoptată prin tactica faptului implinit. În plus, ea nici măcar nu menționa suzeranitatea otomană sau garanția colectivă a celor șapte puteri, fapt prin care românii își declarau indirect aspirația către independență.

Discuțiile asupra textului constituției au fost extrem de aprinse, confruntându-se două puncte de vedere diferite: cel al liberalilor radicali și cel al conservatorilor. Adunarea Constituantă — scenă unde au avut loc furtunoasele dezbateri — a preluat în ziua de 1/13 mai 1866 proiectul de constituție elaborat de Consiliul de Stat. Deși nu apăruseră încă partide politice propriu-zise, ci numai grupări ale celor două orientări politice, reprezentanții lor aveau opinii foarte tranșante și divergente despre ceea ce doreau să conțină textul constituției în dezbateri.

Conservatorii erau în general mari moșieri și aveau multă putere și influență în țară. Adunarea Constituantă avea o majoritate formată din deputați conservatori, inclusiv

președintele ei, ceea ce a constituit un avantaj al acestui curent politic. Conservatorii mai aveau avantajul că marile imperii vecine cu România erau puteri conservatoare la rândul lor, și acestea nu aveau punctele de vedere ale liberalilor radicali. Carol I însuși avea opinii politice în esență conservatoare, chiar dacă de nuanță moderată. Conservatorii doreau o constituție care să le aprobe dominația politică și economică de până atunci, considerau că domnitorul trebuia să aibă atribuții foarte largi, iar Parlamentul trebuia compus din două camere. Acestea trebuiau alocate doar de cetățenii bogăți, pe principiul votului cenșitar, iar Senatul urma să fie compus numai din cetățenii extrem de avuți.

Liberalii radicali, conduși de marii oameni politici I. C. Brătianu și C. A. Rosetti, erau însă mult mai bine organizați, mai disciplinați și aveau o mare popularitate în rândul maselor datorită luptei lor pentru înfiptura statului național român. Ei se remarcaseră încă din timpul revoluției de la 1848 ca adevărați lideri care reprezentau aspirațiile maselor largi de cetățeni. Radicalii doreau o constituție care să restrângă mult atribuțiile domnitorului, opunându-se dreptului acestuia de veto absolut, așa cum doreau conservatorii. Radicalii susțineau acordarea de drepturi și libertăți cetățenești depline, precum libertatea absolută a presei, întrunirilor și asocierii politice. Ei considerau că existența Senatului ar fi inutilă, această cameră fiind în viziunea lor doar un bastion ilegal al privilegiilor moșierilor și latifundiarilor. În privința dreptului de vot, radicalii doreau acordarea acestuia unui număr cât mai mare de cetățeni. Ei se mai pronuntau pentru drepturi largi oferite evreilor care veneau în valuri, ca refugiați din imperiile vecine, rus și austriac, unde erau persecutați cu sălbăticie.

Lucrările Adunării se puteau prelungi la nesfârșit din cauza pozițiilor total opuse ale liberalilor radicali și conservatorilor într-un număr important de probleme. România se afla însă într-o situație internațională foarte periculoasă. Marile puteri încă nu recunoscuseră pe noul principe, Carol I, iar Imperiul Otoman chiar mobilizase la granița cu România o armată, gata să intervină ca la 1848, pentru a stopa proiectul național românesc. De aceea, adoptarea rapidă a unei Constituții era o necesitate imperioasă pentru tânărul stat român și acest lucru ar fi arătat marilor puteri ostile faptul că națiunea română era absolut decisă să-și urmeze parcursul în făurirea unui stat modern de tip occidental.

-va urma-

Prof. Dr. Florin Iordăchită
Colegiul „Anghel Saligny”

Așa vă place istoria?

Regina Maria, model de sacrificiu, eroism și patriotism pentru femeile din România

Maria, pe numele ei Marie Victoria Alexandra Gotha Coburg Saxa, s-a născut la 29 octombrie 1875, la Eastwell Park, Kent, fiind fiica lui Alfred de Edimburg, al doilea fiu al vestitei regine Victoria, iar mama a fost Maria Alexandrovna, singura fiică a țarului Rusiei - Alexandru al II-lea.

Vorbind despre copilăria sa, viitoarea regină a României afirma: „Copilăria mea a fost una fericită, a unor copii bogăți și sănătoși, ferți de loviturile și de asprele realități ale vieții.” În copilărie a practicat jocurile sportive — inotul, turismul, atletismul, călăria —, jocuri ce dezvoltau fizicul și formau un caracter puternic, te căleau și te ajutau să faci față greutăților vieții.

La 12 ani, se mută în Malta cu familia sa și se dedică studiului istoriei, literaturii, artei și cultivării florilor.

În 1891, îl cunoaște pe Ferdinand, prințul moștenitor al României, prin intermediul fiului împăratului Germaniei. În 1892, cei doi se logodesc, iar în ianuarie 1893, se căsătoresc la Castelul Sigmaringen.

În ianuarie, după ce sunt primiți la Viena de împăratul Franz-Josef și de frumoasa sa soție, Sissy, la București, celor doi li se face o primire entuziasată, românii rămânând uimiți de frumusețea și de farmecul tinerei mirese.

Tânără familie locuiește în palatul regal, dar este nemulțumită de condițiile impuse de regele Carol.

La 15 octombrie 1893, Maria naște un fiu botezat Carol, iar în anul următor o fetiță, botezată Elisabeta, după numele regiilor României. Tânără familie se mută în Palatul Cotroceni, construit special pentru ei.

Relațiile Mariei cu regele Carol sunt reci, deoarece acesta le controla viața și le impunea reguli dure, ceea ce o revolta pe Maria, care dorea să fie liberă, să-și aleagă prietenii tineri.

Se împrietenește cu Marta Bibescu și cu alte tinere din înalta societate, iar mai târziu devine o apropiată a prințului Barbu Știrbei și a lui Ionel Brătianu, cei doi fiind pentru o alianță între România și Antanta, motiv pentru care se adâncesc disensiunile pe care le avea cu regele Carol I, adeptul unei alianțe cu Germania și Austro-Ungaria.

În 1913, în timpul Războiului Balcanic, Maria a îngrijit fără teamă bolnavii de holeră din lazaretul de la Zimnicea și Turnu Măgurele.

În 1897, Ferdinand se îmbolnăvește grav, iar soția sa, Maria, îl îngrijește cu devotament. În final, Ferdinand scapă ca prin minune, dar boala a lăsat sechele pentru toată viața, iar relațiile dintre cei doi soți se răcesc.

Ferdinand era un om lipsit de voință, sovăielnic, care era dominat de impetuoasa și hotărâta sa soție.

În perioada neutralității (1914-1916), în România au loc confruntări dure între cei ce susțineau intrarea României în război de partea Angliei și Franței, în frunte cu Maria, și adepții Puterilor Centrale, în frunte cu Carol I.

Consiliul de Coroană de la Sinaia a hotărât neutralitatea, contrar voinței lui Carol I, care se îmbolnăvise de supărare și moare la 27 sept./10 oct. 1914, iar la 11 octombrie, Ferdinand și Maria devin regii României.

Se ascut presiunile făcute de marile puteri asupra României ca să intre în război. Ionel Brătianu — un fin diplomat — știe să apere interesele țării și, după ce obține garanții din partea Antantei, semnează o convenție politică și una militară cu Antanta la 4 august 1916.

Ca urmare, la 14/15 august 1916, România intră în război contra Austro-Ungariei și eliberează o bună parte din Transilvania. Dar aliații nu-și respectă promisiunile făcute, iar armata română este obligată să se retragă, iar adversarii pătrund pe teritoriul țării, pe care îl jefuiesc.

Regina Maria, deși îndurerată de pierderea fiului cel mai mic, Mircea, energică, se pune în slujba țării, organizează servicii de ambulanță, îngrijește cu mâinile sale soldații răniți, își pune viața în pericol în fiecare zi. Familia regală se mută la Iași, Maria face presiuni asupra soțului să îl numească comandant al armatei pe generalul Prezan, iar dânsa creează și organizează Crucea Roșie. Ca infirmieră, vizitează zilnic spitalele, îi îngrijește pe răniți, le procură medicamente, îi încurajează, încât, impresionați, aceștia o numesc cu drag „Mama răniților”.

Îl susține pe Ferdinand când semnează în decembrie 1917 armistițiul de la Focșani, dar îl sfătuiește să nu ratifice Tratatul de pace de la Buftea-București cu Puterile Centrale.

În noiembrie 1918, România reintră în război, iar la 1 decembrie 1918, când la Alba Iulia s-a proclamat România Mare, Regina Maria, în uniformă de colonel al Regimentului 4

Roșiori, având în piept Crucea de Război, oferită de Franța, intră în București, unde i se face o primire triumfală.

În martie 1919, Ionel Brătianu, care întâmpina mari greutăți în recunoașterea României Mari, îi cere să vină la Paris.

Aici, frumoasa și inteligenta, fermecătoarea Maria are convorbiri cu Clemenceau și președintele SUA, Willson. Impresionat de Maria, Clemenceau îi promite tot sprijinul său și al Franței și afirmă că: „...O astfel de femeie trebuie întâmpinată numai cu onoruri militare!”.

Mai mult chiar, președintele Poicarré a decorat-o cu cea mai înaltă decorație a Franței, „Legiunea de Onoare”, și a fost primită membră a „Academiei de Belle Arte”.

Cele mai mari onoruri le primește Maria la 15 octombrie 1922 în Catedrala Reînțegririi din Alba Iulia, unde ea și soțul său, Ferdinand, au fost încoronată ca Regi ai României Mari.

Viața Mariei a fost tulburată de prințul moștenitor Carol, care, în 1925, provoacă „Crisa regală”, când a renunțat la tronul țării pentru a putea trăi liber cu Elena Lupescu, părăsindu-și soția, Elena a Greciei, și pe fiul Mihai.

În 1926, face o vizită în SUA, însoțită de prietesa Ileana și de prințul Nicolae.

La New York, i se face o primire triumfală de peste 900.000 de cetățeni americani, este primită de președintele SUA, vizitează multe regiuni din SUA, se întâlnește cu românii stabiliți aici, ține conferințe de presă, ia cuvântul la posturi de radio, făcând cunoscută România în America.

Din păcate, soțul Ferdinand se îmbolnăvește grav, regina se întoarce rapid în țară, iar Ferdinand moare în ziua de 19 iulie 1927.

Regina intră în conflict cu fiul Carol al II-lea pentru că nu acceptă legătura acestuia cu Elena Lupescu.

În decembrie 1936, regina Maria suferă o hemoragie internă severă, este internată într-un sanatoriu în Italia, apoi în Germania. Simțindu-și sfârșitul aproape, regina Maria adresează o scrisoare-testament în care își mărturisește dragostea ei profundă pentru România și pentru români. Binecuvântează pentru ultima dată România. Încetează din viață la 18 iulie 1938, în Palatul Pelisoar.

Conform testamentului său, inima i-a fost scoasă și depusă într-o casetă de mare preț, apoi depusă în biserica „Stella Maris”, construită de dânsa la Balci.

În 1940, când Balciul a fost cedat Bulgariei, fiica ei, Ileana, a luat casa și a depus-o la Bran, iar în timpul regimului comunist, a fost dusă la Muzeul de Istorie București. În urmă cu trei ani, caseta a fost depusă la Sinaia în Salonul de Aur al Palatului Pelisoar, locuința sa.

Înmormântarea Mariei a avut loc la 24 iulie 1938, cu mare fast, diolul fiind în culoarea mov, culoarea ei preferată.

Maria a fost o femeie deosebit de frumoasă, fiind considerată cea mai frumoasă femeie din Europa. A fost o femeie inteligentă, fermecătoare, plină de umor, curajoasă, o adevărată eroină, un model demn de urmat de toate femeile din România din toate timpurile.

A fost o scriitoare de primă mână, cărțile dânselor au fost citite cu mult interes în timpul vieții și după.

A fost Regina care a făcut cunoscut și apreciat numele ROMÂNIEI în lume.

Prof. Gheorghe Vlad
Foto: sursa internet

Mărțișorul, o poveste cu alb și roșu

Frumoasa sărbătoare, ce marchează începutul primăverii, își are originea, în funcție de zonă, în tot felul de legende care mai de care mai interesante.

Mărțișorul este un obicei specific românesc moștenit de la strămoșii noștri, inexistent la alte popoare. Numele popular al lunii martie, „mărțișor”, provine din latinul „martius”. Originile acestui obicei se găsesc și în sărbătorile romane în cinstea zeului Marte, zeu al fertilității și vegetației.

Tradiția spune că strămoșii noștri purtau monede găurite, atârnată de două fire, unul alb și altul negru. Bănuții erau din argint, aur sau din metal obișnuit și indicau cât de bogată sau săracă era persoana care-i purta. Bănuții – mărțișoare erau purtați la încheietura mâinii ori prinse în piept cu un ac. Atunci când copacii înfloreau, femeile agățau firul de o ramură, iar cu moneda respectivă cumpărau caș pentru ca tot restul anului să aibă pielea albă și moale. În decursul timpului, bănuțul s-a transformat în simbol al iubirii, iar firul negru a devenit roșu.

Săpăturile arheologice au scos la iveală mărțișoare cu o vechime de aproape opt mii de ani sub forma unor pietricele de rău colorate în alb și roșu. Se crede că ele se purtau la gât, înșirate pe o ată.

Despre mărțișor există mai multe povești și legende. Una dintre ele vorbește chiar despre fabricarea mărțișoarelor.

Se spune că a fost odată un om sărac, care confecționa tot felul de lucruri pentru păpuși: fundițe, șnurulețe și hăinuțe. Apoi le vindea în piață. Într-o zi, văzând că i s-au terminat materialele, omul a căutat prin casa sărăcăcioasă și tot ce a mai găsit au fost două șnururi de ată albă și roșie. Neștiind ce să facă cu ele, le rupse și le împletise. Era foarte mândru de ce crease. Apoi a făcut un mic tablou pe care a prins șnurulețul. Și s-a gândit cum să denumească acel obiect. I-a spus „mărțișor” pentru că era luna martie și chiar prima zi. Și așa s-a dus vestea despre omul sărac, cel care inventase acest simbol al primăverii.

Însă, din toate legendele, poate cea mai interesantă și mai frumoasă mi se pare povestea băiatului cel voinic care s-a luptat cu zmeul, legendă care s-a născut din basmele românești și își are originea tot în timpul strămoșilor noștri, dacii și romanii. Se spune că soarele a fost închis într-o temniță de un zmeu. Pentru acest fapt, toată lumea se întristase, păsările nu mai cântau, izvoarele nu mai curgeau, iar copiii nu mai râdeau.

Dar, într-o zi, un tânăr voinic s-a hotărât să plece să salveze soarele. Mulți dintre pământeni l-au condus și i-au dat din puterile lor ca să-l ajute. Drumul lui a durat trei anotimpuri, vara, toamna și iarna. A găsit castelul zmeului și a început să se lupte. Și s-au bătut zile întregi până când zmeul a fost învins. Slăbit de puteri și rănit, băiatul a eliberat soarele. Acesta s-a ridicat pe cer, înveselind lumea. Natura a reînviat, iar oamenii erau fericiți. Dar tânărul nu a apucat să vadă primăvara. Sângele cald i s-a scurs pe zăpadă. Și în locul în care zăpada se topea apăreau ghiocelii, vestitorii primăverii.

De atunci, tinerii împletesc doi ciucurași: unul alb și altul roșu. Roșul înseamnă dragostea pentru tot ce este frumos, amintind de culoarea sângelui voinicului, iar albul simbolizează puritatea și gingășia ghiocelului, prima floare a primăverii.

Așadar, odată cu sosirea primăverii, ne bucurăm de una dintre cele mai frumoase tradiții românești, vechi de peste 8000 de ani, cu o încărcătură simbolică deosebită. Mărțișorul este sărbătorit cu entuziasm de românii de pretutindeni (Republica Moldova, partea de Sud și Nord a Ucrainei), dar și de vecinii bulgari, într-o formă preluată.

Și în acest an, municipalitatea a pus la dispoziția agenților economici locuri special amenajate pentru comercializarea mărțișoarelor, florilor și oricărui alte obiecte ce simbolizează venirea primăverii.

Și pentru că primăvara este anotimpul reînnoirii, vă doresc să aveți numai primăvară în suflet!

Monica Tuinete

Cronica unei morți anunțate

se dedică virusului Covid-19,
din pricina căruia se închid școlile

Te compățimesc, o, virus modern,
C-ai pătruns în bietul nostru guvern!
Vei da cea mai mare bătălie
Cu-alt virus: a omului prostie.

Și nimeni nu va plânge, se știe,
Când fi-vei purtat pe-o năsalie.
Te compățimesc, o, virus modern,
C-ai pătruns în bietul nostru guvern!

În școală, lectura-i eficace
Întru asanarea mlaștinilor
Ignoranței ce nu mai dă pace
Deloc oamenilor ăstui popor.

Te compățimesc, o, virus modern!...

Cristian Gabriel Moraru

„Te iubesc, femeie!”, recital dedicat doamnelor, de ziua lor

Urmare din pagina 1

al drepturilor egale între bărbați și femei.

„Ziua Internațională a Femeii este prilej de mulțumire, apreciere și recunoaștere a eforturilor mamelor, soțiilor, colegelor, tuturor femeilor ce ne înconjoară, cele care ne

oferă bucuria vieții și motivația de a trăi”, a declarat Cîrciumaru în discursul său.

Doamnele au fost plăcut surprinse și de vizita

Urmare din pagina 1

A fost membră a cenaclurilor: „Gala Galaction” din Roșiori de Vede și „Eugen Barbu” din București și a debutat colectiv cu poezie în cartea „Zodia Harfei”, capitolul „Umbră de stea”.

A obținut mai multe premii pentru pictură la concursul Național de Pictură, „Certamen Carmen Holgueras” din Spania și membră a Asociației Artiștilor plastici Spanioli. A deschis peste 18 expoziții colective cu artiști spanioli și 6 personale, în România a deschis o expoziție la Galeria Volland din Craiova și la Roșiori de Vede. A fost timp de 5 ani corespondent de Spania pentru Revista „Contemporanul”, revistă la care mai publică și azi. Publică și la ziarul „Drum” și „Teleormanul Cultural”.

membrilor echipei de fotbal Sporting Roșiori, toți sportivii dăruind flori și îmbrățișări, dar și posibilitatea de a face fotografii.

Voia bună și muzica de calitate le-au făcut pe reprezentantele sexului frumos să se simtă bine de ziua lor. Acestea au dansat, au făcut hora mare și s-au simțit încă o dată, dacă mai era nevoie, răsfățate.

„Franjuri de mătase”

de Eugenia Dumitriu

O carte, o viață, o poveste de viață”

A publicat volumul de versuri „Vremuind”, prin grija Casei de Cultură din Roșiori de Vede și a Primăriei Municipiului, și a participat la Gorna Oriahovitza, din Bulgaria, la un „Festival de caricaturi și pictură” cu lucrări în domeniu.

În esență, cartea „Franjuri de mătase” este o descriere a lumii unui târg de provincie.

Cărțile sunt mai mult decât cărți, ele sunt viața, sufletul și miezul timpurilor trecute, motivul pentru care oamenii au muncit și au murit, esența și chintesența vieților lor, așa cum spunea Amy Lowell. Citind romanul „Franjuri de mătase”, îi dau dreptate!

